

От. Иванъ.

Подбуденъ отъ Исака и дъщеря му (Исакъ прави безпокойно движение) Иванку иска да съдне на българския престолъ. Братъ му и недоволнитъ отъ тебе велможи усердно му помагатъ. Императоръ Алексей чака отъ това междуособие въ българското царство, и за то обѣщатъ му своята помощъ.

Асѣнь.

Иванку! И всичко се е вършило така изкусно... (закрива лице съ рѣцѣ).

От. Иванъ.

Исакъ, — той върти всичката работа.

Асѣнь (сѣ опште съ закрито лице).

Иванку... (открива лице) Не може да бѣде, отче! Това не е Иванку.

От. Иванъ.

Царьо!

Асѣнь (клати отрицателно глава).

Не може да бѣде...

От. Иванъ (въздига гласъ).

Асѣне! въ тази опасна минута азъ стѣпвамъ въ всичкитъ си права като твой духовникъ и ти повелѣвамъ да ме слушашъ. Съ опасността на животътъ си азъ избѣгнѣхъ отъ Цариградъ, претърпѣхъ хиледи мѣки, дору стигнѣхъ тукъ, по цѣли ношти гладенъ и пешкомъ сѣмъ вървялъ изъ гори и кѣнари, крилъ сѣмъ се изъ подземелията, и ти не ми вървашъ сега?...

Асѣнь (гледа на От. Ивана. Жаловито скланя глава).

Добрий ми Отче! Колко люто сѣмъ билъ излѣганъ! Какъ люто наранихъ азъ сърцето на брата си, на хубавиятъ си братъ!... (чуши рѣцѣ) И той се покори, покори се, отиде, и ништо противно не ми каза.